

Silvija Vidūnaitė II B

Vaikystėje dar supdama
Mane mokydavo mama:
"Mielas mano vaikuti,
Tolerantiška turi tu būti."

Košės manų aš nemėgau,
Vos tik pamatęs tolyn bėgau,
Bet labai greitai pripratau-
Aš tolerantiška buvau.

Kaimynų šuneliai buvo du-
Rikis ir Dikis jie vardu
Dar praverdamas duris,
Žinojau - mano sumuštinis jie suris.
Ant jų aš nepykau -
Nes tolerantiška buvau.

Gatvėje "keistuolių" pamatai.
Iš jų šaiposi suaugę ir vaikai,
Manęs nestebina jie iš tiesų-
Aš tolerantiška esu.

Pasislėpę ten už krūmo
Vaikai traukia pilką dūmą.
Ramiai pro juos aš praeinu-
Nes tolerantiška esu.

"Žalgiriečiai" "krepšį" žaidžia,
Jų sirgaliai neapleidžia:
Šaukia, klykia, kojom mina,

"Gražiai" runkeliais vadina.
Ramiai sėdžiu ir tyliau-
Aš tolerantiška esu.

Mokykloje daug mokinių,
Daug ir nuomonių visų.
Visas labai labai gerbiu-
Nes tolerantiška esu.

Visur mes gerbkime vieni kitus-
Pasaulis daug geresnis bus.
Save gerbi tik gerbdamas kitus-
Netoleruokim darbus tik blogus.

Ineta Žukauskaitė II B

Nesvarbu,
Kuo išsiskirsi,
Bet kitiems
Tu neįtiksi.
Gali turėti
Daug draugų,
O neišvengsi apkalbų.

Žmonių
Požiūris skirtingas,
Bet pripažinti
Reik visus.
Ir suprasti reikia syki -
Mes skirtingi
Kaip lietūs.

Žmogus - tai didis kūrinys.
Dailus, gražus, gerai sudėtas.
Kiekvienas judesys toks stebuklingas.
Kiekvienas mes labai skirtingas.
Niekur pasaulyje tokio pat
Nerastumėt žmogaus.

Nes vieni labai protingi,
Kiti - talentingi.
Vieni niūroki, kiti džiaugsmingi.
Gal įskaudinti, o gal laimingi.
Galbūt keisti, bet išmintingi.

Visi mes žmonės ir visi skirtingi...

Vilija Ritmejarytė II C

Esu tolerantiška ar ne?

Mokytoja Jūratė Vosylienė

Aš
gerbiu
save, savo šeimą,
savo bendradarbius,
savo draugus, savo kaimynus,
savo miesto ir šalies žmones,
net kitataučius.

Bet aš pykstu,
kai šeima manęs nesupranta,
kai bendradarbiai neįvertina mano darbo,
kai draugai neskuba į pagalbą,
o kaimynai per garsiai klauso popso,
kai miesto vairuotojai
per smarkiai laksto gatvėmis,
o tautiečiai, išvažiuavę į užsienį,
šmeižia gimtinę Lietuvą,
kai viešojoje vietoje
keikiamasi, spjaudomasi, įžūliai elgiamasi.

Susimąstau...
Esu tolerantiška ar ne?

Esu žmogus

Emilija Lastauskaitė, I H

Man nesvarbu, kokia tavo religija,
Odos spalva ar šalis gimta.
Nuskuręs būki su elgetos krepšiu tik ant pečių
Vis vien esi Tu man žmogus.

Juk tolerantiškas esu pilietis
Ir gerbiu aš visus.
Juk to nusipelnė kiekvienas
Šios žemės žmogus.

Būkim tokie mes visi:
garbingi, kantrūs, ištvermingi.
Gyvenkime tolerantiškai
Ir būsim laimingi!

Toleruokime visus

Nargilė Mekhrabov IIIA

Draugas, svečias, nesvarbu,
Toleruot juk nesunku.
Būki doras ir garbingas,
Tik kitiems neabejingas.

Storas, plonas ar spuoguotas,
Juk svarbu mums tiktai protas.
Toleruot labai svarbu,
Ir visai mums nesunku.

Tik ištarki žodį mielą,
Ir praskaidrinsi kam dieną.
Gal atversis netgi sielą,
Susigūžusią ir tylią.

O vis dėlto

Eglė Juškauskaitė IV A

Tebesisuka žemė
Greitesniu nei anuomet tempu.
Ir aš tarp žmonių vis sukuos
Ir vis ieškau,
Prie ko
Šiandien rasti sau vietos,
Kad gyvenčiau vėl taip
Kaip gyvenus,
Kad ir vėl patikėčiau, kad ne šiaip
Ir ne sau čia esu.
Kad tikėčiau,
Jog viskas praeina,
Kad kažkur ateity
Dar ir džiaugsmas didžiulis
Sustos
Ir palauks, kad per šitą
Svaiginantį tempą
Pasivijus suprasčiau,
Kad tik čia ir tik taip
Aš pati šitoj žemėj sukuos.

Neįprastai liūdna ,
Kai atšąla ne tik arbata ,
Kai vietos pritrūksta jausmams,
Kai pavirstam
Gelsvais klevo lapais,
Nešamais šalto rudenio vėjo,
Teškiamais žemėn piktai,
Lyg būtume nusidėję.
Neįprastai liūdna,
Kai nepaguodi ir neguodžiamas,
Nesuprastas, atstumtas
Keliauji toks vienas
Rudens lapų nuklotu keliu.

Toks didelis džiaugsmas,
Kad matom pavasario saulę,
Kad girdime upės srovenimą,
Medžių ošimą.
Tokia neapsakoma laimė,
Kad turime kam pasiguosti,
Kad turim su kuo pasidžiaugti,
Pabūti kartu.
Toks didelis skausmas ištikty,
Jei visko staiga netektume.
Apsaugok...

Tolerantiškas Eilėraštis

Mantas Juška Ilc

Šiais laikais draugystės trūksta,
Mūs jaunimas tiktai dūksta.
Nebe tas žmonėms galvoj jau,
Bet tik aš čia taip galvoju..
Tolerancija - tai gėris,
Bet pradingo kaip koks bėris,
Kuris matė juodą pelę,
Bėgančią skersai jam kelią.
Su draugu gražiai susėdę,
Mąstėm apie šitą bėdą
Ir nusprendėm mes kartu:
Būsime draugiški abu.
Būt gerais visi mes galim,
Tad nebūki silpnavalis,
Tolerantiškai gyvenki
Ir niekad tu nepasenki.
Skleisk šią žinią artimiesiems,
Apkūniems ir tiems liesiesiems,
Juodaodžiams ir baltiesiems,
Ir žemiems, ir dar aukštiesiems..
Juk visi mes esam lygūs
Žmonės, o ne koki grybai..
Tad gyvenkime padoriai,
Kaip kadaise mūsų senoliai..

Būkim kartu

GRETA ŽUKAUSKAITĖ IVF

Dabar mes pakeiskim pasaulį,
Darydami gera kitiems.
Gyventi juk būna taip miela,
Kai rodome meilę žmonėms.

Ištieskim pagalbos mes ranką,
Parodykim savo artumą.
Negalime silpno juk vengti,
Atraskime savo gerumą.

Dar skausmą, pavydą ir pyktį
Įveikti juk galim kartu!
Pasaulis mūs daros šviesesnis,
Kada neapleidžiam silpnų.

Religija ir mūs savitumas
Nedaro žmonių kitokių.
Tad gerbkim skirtingą mes mintį,
Suprasti nėra taip sunku!

Juta Steponavičiūtė I F

Tolerancija

Gabija Vaičiaitė 1F

Tolerancija - tai žodis, turintis daug apibūdinimų. Ją nusakyti yra sunku, nes kiekvienas žmogus ją supranta savaip. Tolerancija yra gerbimas kitų žmonių nuomonės, mokėjimas išklausti kitų ir nekritikuoti. Mano požiūriu, visuomenei tolerancija yra labai svarbi, bet ši vertybė yra prie išnykimo ribos.

Tolerancija yra viena iš brangiausių vertybių žmonėms. Šiuo metu Lietuvoje žmonės stokoja tolerantiškumo. Kiekvienas žmogus turi savitą stilių, savą nuomonę. Pamatę žmogų, einantį mieste, ypač paaugliai ima kritikuoti, šaiposi iš apsirengimo, galbūt plaukų spalvos ar panašiai. Nepagalvoja, kaip tai yra nemandagu ir, jeigu jie negerbia kitų žmonių, vadinas, jie negerbia nei patys savęs.

Kitų tautų žmonės taip pat dažnai vertinami netolerantiškai. Artimiausioje ateityje Lietuvos laukia ypač sunkus išbandymas – pakanta kitataučiams. Nerimas tikrai nėra be pagrindo - lietuviai yra viena pačių netolerantiškiausių tautų visoje Europoje. Kaip rašoma „Kauno dienos“ svetainėje, piliečiai nenori gyventi kaimynystėje su kitos tautybės atstovais kaip ir su teistais asmenimis, , alkoholikais, emocionaliai nestabiliais žmonėmis, darbininkais, užsieniečiais, sergančiais AIDS, narkomanais, homoseksualais. Tai įrodo, kad žmonės nemoka sugyventi darniai su kitais.

Netolerancija vyrauja ir tarp daugiavaikių šeimų. Kuo daugiau šeimoje asmenų, tuo yra sunkiau išgyventi- išlaikyti buitį,

aprūpinti, kad visi būtų sotūs ir tvarkingi. Sunku pragyventi iš paprastos dirbančiojo algos, todėl žmonės kuo daugiau svarto apie galimybes emigruoti. Kiti vaikai tyčiojasi ir apkalbinėja bendraklasius iš daugiavaikių šeimų. Jiems tai nepriimtina, o jauną nepatyrusį žmogų kito nuomonė labai žeidžia. Apie tai pasakojama „lrytas.lt“ svetainėje.

Taigi žmonėms tolerancija yra labai svarbi, tai neatsiejama mūsų gyvenimo dalis, kuri užpildo viduje juntamą tuštumą. Tikiuosi, ateis tokia diena, kai žmonės susimąstys ir pradės gerbti vieni kitus.

Tolerancija

Karolina Miežlaiškytė 1F

Tolerancija - tai pakantumas kitiems, supratimas, kad kitas žmogus gali skirtis nuo mūsų, ir pripažinimas, kad jis turi teisę būti kitoks nei mes. Nes vienodų žmonių nėra. Mano manymu, šiais laikais žmonės yra pakankamai tolerantiški. Todėl, kad tam yra daug priežasčių. Apskritai pasauly, manau, yra labai reikalinga tolerancija. Todėl, kad pasaulyje gyvena daugybė skirtingų žmonių grupių – baltaodžiai, juodaodžiai, katalikai, musulmonai, vyrai, moterys... Mes galime nemėgti kai kurių iš jų ir, žinoma, kai kurie gali nemėgti ir mūsų. Tačiau jei būsime tolerantiški ir nesityčiosime, visi žmonės bus saugūs. Jei tu esi tolerantiškas, nereiškia, kad tu turi bendrauti su tais, kurių nemėgsti. Tolerancija - tai tik supratimas, kad jie yra tokie patys žmonės kaip ir visi ir turi tas pačias teises. Iš esmės tolerancija yra leidimas žmogui būti savimi ir gyventi taip, kaip jis nori. Tačiau tas žmogus, jo gyvenimo būdas, elgesys ir kalbos neturi pažeisti

kito žmogaus teisių. Tolerancija yra paprastas dalykas ir tolerantišku būti yra, manau, visai nesunku!

Tolerancijos diena

Renata Krasickaitė IF

Kiekvienas žmogus gimdamas neturi nė vienos nuodėmės, bet bėgant laikui žmogus ugdo savo protą ir kultūrinį išsilavinimą. Dauguma žmonių rėkia ant vaikų, kai jie neklauso, bet ar tai išeitis? Mums, paaugliams, labai svarbu paskatinimai tėvų ir mūsų autoritetų, nes mes žiūrėdami į juos bandome juos atkartoti.

Dauguma mokytojų rėkia ant mokinių, kad jie neklauso per pamokas, tyčiojasi iš kitų klasės draugų ir mokytojai visada kaltina tėvus dėl vaikų elgesio, bet jeigu pats vaikas negalvoja apie save, padarytus blogus darbus, kas jį išauklės? Jeigu žmogus neturi noro, niekas jo neišmokys...

Dažniausiai paaugliai atvykę į naują mokyklą nori pritapti prie klasės draugų, kad jiems geriau sektųsi mokykloje ir iš jų nesityčiotų, kaip dabar visi paaugliai sako: „neduotų spaudimo“. Bet ar mes tyčiodamiesi iš kitų gerai jaučiamės? Ne. Mes tiesiog tuo norime pelnyti kitų „kietų klasės draugų“ palankumą. Mes visi bijome būti nepripažinti savo amžiaus ar vyresnių draugų... Mes bijome patyčių. Bet kas būtų, jeigu kada nors mes visi mestume savo ambicijas ir norus visiems įtikti ar nebūtų lengviau gyventi? Visi mes turime trūkumų - vienas negražus, kito gal nosis kreiva - atsiminkit, visiems neįmanoma

įtikti. Svarbiausia, kad žmogus turėtų bent kiek žmogiškumo ir supratingumo - reikia suprasti, kad ne visi mes esame gražūs!

Visi žmonės nori kada nors gyvenime mylėti ir būti mylimi, mes visi norime būti pripažinti kitų, bet ne visada taip būna ir nebus... Kiekvienas mes norėdamas save išaukštinti, kažką paniekinam... Bet iš tiesų mes paniekiname tik patys save ...

Tolerancija

Paulina Bubnytė, I G

Kiekvienas turime ką išskirtinio. Skiriamės odos spalva, apranga, tautybe. Skiriasi ir mūsų interesai. Bet tai nesuteikia teisės kitokį menkinti ar žeminti. Juk bendravimas tampa įdomesnis tada, kai turime papasakoti ką nors neįprasto, nebūdingo draugo kasdienybei, gyvenimo rutinai. Tai, kas jį sužavėtų, padėtų susidomėti, o gal pakeistų požiūrį į tam tikrus dalykus. Ne veltui yra sakoma, kad pliusas minusą traukia. Taip yra ir su skirtingais žmonėmis.

Apmaudu, kad šiandien bijom mesti iššūkį sau, pažindami kitą. Maža pagarbos, tolerancijos vienas kitam. Mūsų karta yra linkusi teisti, kritikuoti. Visada pastebime kitų trūkumus, klaidas, bet niekada nepagalvojame, kad trūkumų turime ir mes patys.

Tereikia susimąstyti ir nebijoti būti tolerantiškiems! Tik tiek.

Kartą du žmonės labai įnirtingai ginčijosi. Kiekvienas turėjo savo nuomonę ir nenorėjo jos keisti. Abu manė, kad tik jis yra teisus. Šių dviejų piliečių pozicija buvo aiški - jie nenorėjo pritarti kito nuomonei.

Praeiviai į ginčą nesivėlė - pakankamai turėjo savų rūpesčių. Tačiau viena šviesiaplaukė mergaitė žavia šypsena susidomėjusi priėjo prie ginčo dalyvių. Vyrai taip įnirtingai kalbėjosi, jog nepastebėjo mergaitės. Ji mielai pasisveikino ir paklausė, dėl ko šie nesutaria. Vyrai labai nustebo išgirdę mergaitės balsą, pasisveikino ir paaiškino situaciją. Mergaitė vis dar nesuprato ir pasakė:

- O kodėl Jūs negalite susitaikyti? Juk būtų daug smagiau gyventi draugiškai. Kai mes su drauge susipykstame, greitai vėl susitaikome, nes pykti yra nemalonu. Tad ir Jums siūlyčiau nesipykti. Suprantu, kad Jūs turite labai tvirtą nuomonę, bet reikėtų išmokti išklausti ir suprasti bičiulį.

Vyrai suprato, kad mergaitė, būdama tokia maža, kalba labai išmintingai. Abu kaip vienas padėjo mergaitei, išmokiusiai juos būti tolerantiškiems.

Kiekviena diena prasideda taip pat. Atrodo, ji niekuo nesiskiria nuo praėjusios. Per rutiną žmonės nemato dalykų, kurie yra tokie gražūs. Pasaulis didelis, todėl jame kiekvieną akimirką įvyksta kas nors gražaus. Galbūt gimsta žmogus, galbūt jūsų namuose pražysta gėlė, galbūt išgirstate tuos žodžius, kurių laukėte daugelį metų.

Gyvenimas tam ir duotas, kad juo džiaugtumės. O didžiausias džiaugsmas – kitas žmogus šalia. Tik su JUO galima patirti laimę, pajauti šilumą, į meilę atsakyti meile. Kiekvienas žmogus (net ir keisčiausias) nori jaustis reikalingas. Aš irgi norėčiau kiekvieną rytą išgirsti: „Labas rytas. Kaip miegojai?“, o kiekvieną vakarą : „Labanakt, saldžių sapnų“.

Žmogus patirs džiaugsmą, meilę, laimę tik tada, kai žinos, kas yra nesėkmės. Sutikęs kliūtis, išmoks jas įveikti, patyręs džiaugsmo akimirkas, mokės jas įvertinti ir branginti. Bet svarbiausia, kad gyvenimo kelio pabaigoje bus daugiau gražių prisiminimų nei graužaties dėl prarastų ar neatrastų dalykų.

Daug prasmingiau prisiminti nei vis dar svajoti.

Pažinojau merginą, vardu Glorija. Ji turėjo viską: gerą darbą, gražius namus, nuostabius draugus, tobulą išvaizdą. Ji buvo iš pasiturinčios šeimos, tad apie skurdų gyvenimą net nesusimąstydavo. Jos gyvenimas virte virė: darbas, grožio salonas, pramogos su draugais, kelionės, savaitgaliai pas tėvus.

Vienos kelionės metu ji nuklydo į vargstančių žmonių rajoną. Vaikščiojo ir bjaurėjosi tuo, ką matė. Skubėjo grįžti į savo pasaulį.

Staiga jos žvilgsnį prikaustė besišypsanti moteris. Ši buvo nesipraususi, nesišukavusi, apdriskusiais rūbais, bet šypsojosi. Laikė glėbyje kūdikį, jį sūpavo ir šypsojosi.

Iš merginos veido pamažu dingo bjaurastis. Glorijos žvilgsnis pasikeitė – atsirado švelnumas. O galvoje mintis vijo mintį: „Nuostabu, kai dalijiesi šypsena, švelnumu, apkabinimais, o ne pinigais ir brangiomis dovanomis. Šiltus žodžius ir šiltą apkabinimą žmogus saugos visą gyvenimą“.

Naktį mėnulio skliautas baltas, nepaprastai ryškus ir kerinčiai apvalus. Upėj jo atspindys, nukritus lapui nuo seno medžio, sumirguliuoja. Linguoja upės šonuose lelijos pagal seną muziką, grojančią per radiją. Jonvabaliai sukasi ratu kaip skaisčios mirksinčios žvaigždės danguj. Paukščiai praskrenda pro akis nusinešdami su savimi juodus, susuktus rutinos, šaltus siluetus.

Žmonės eina iš miesto varginančio šurmulio ir grįžta į jį. Nepakelia akių nuo akmeninio grindinio, nepastebi nuostabios mėnesienos šianakt.

Geliantį vidinį šaltį nubloškia šiltas, meilės prisotintas oras kitapus upės. Ant kranto - susiglaudusi jauna pora pirmą kartą gėrisi mėnesiena. Jie nedrąsiai susikabinę už rankų. Jaunos meilės apsupty išyla šaltas vežimėlio rėmas. Jie stebi baltą mėnesieną ir žvaigždėtą dangų.

Nesvarbu, kad negali šėlioti. Nesvarbu, kad retkarčiais pajunta skvarbų, veriantį praeivio žvilgsnį. Nesvarbu, nes jie kartu.

Tolerancija – kantrybė, pakantumas kitam, priešingos nuomonės, pažiūrų, tikėjimo ir įsitikinimų gerbimas. Apie toleranciją yra kalbama kiekvieną dieną. Sakoma, kad ji suteikia laisvę, lygybę, saugumo jausmą. Dažnai mokome kitus būti pakančiais.

Kalbos apie toleranciją ir buvimas tolerantiškam yra skirtingi dalykai. Kodėl? Geriau pagalvoję, tikriausiai surastume ne vieną priežastį. Kiekvieną dieną skubame, lekiamo ir nepastebime, kiek daug yra atstumtų žmonių. Nesuprasime, ką reiškia būti atstumtam, kol vieną dieną patys tokie netapsime, kai visas pasaulis nuo mūsų nusigręš.

Sustokime, apsidairykime, paklauskime. Dažnai nejaučiame, kai ištariame žodžius, kurie gali įskaudinti kitą, gali įžeisti labiau nei įsivaizduojame. Galbūt tas žmogus yra labai jautrus ir jam keli žodžiai paliks gilią žaizdą.

Kaskart randame laiko aptarti kitų išvaizdą, charakterio blogybes. Matome tik tai, kas mums nepatinka, tačiau niekada nepastebime, kad galbūt to žmogaus gražus vidinis pasaulis.

Neskubėkime teisti to, kurio net nepažįstame. Žinome tik jo vardą, o ne istoriją.

Būkime tolerantiški vienas kitam, priimkime žmones tokius, kokie jie yra. Su visomis ydomis.

Vieną dieną, būdamas mokykloje, sėdėjau foje. Mačiau vieną merginą, kuri buvo vargingai apsirengusi. Prie jos priėjo keli vaikinai ir pradėjo tyčiotis. Jie merginą keikė, vadino „ubage“, neturtinga. Taip pat šaipėsi iš jos tėvų, kad jie negali nupirkti gražesnių rūbėlių.

Mano manymu, tai buvo nepriimtinas elgesys. Juk jie patys suaugę gali būti neturtingi ir užtai iš jų žmonės tyčiosis. O merginai tik vienas patarimas: pasistengti nekreipti dėmesio į tuos niekšus.

Toma Stalgytė II B

Meilė

Aleksandra Marčiulynaitė IV A

- Kas yra meilė?- paklausiau senelės.
- Meilė, vaikeliai, tai pagarba, supratimas, tolerancija ir mokėjimas atleisti,- atsakė ji.
Pamąščiau, bet nesupratau, ką ji norėjo pasakyti. Tą patį klausimą uždaviau mamai.
- Tai rūpestis, pagalba, buvimo kartu džiaugsmas, - kiek pagalvojusi atsakė mama.
Keista. Kitokio atsakymo tikėjausi. Staiga mama atsigręžė į mane ir paklausė:
- Kas yra meilė?
Nežinau...

Geros nuotaikos?

Aleksandra Marčiulynaitė IV A

- Ko ieškai? Geros nuotaikos? Draugų? Supratimo?
Šiandien jie neatėjo.
Gal buvo užvertos durys ir langai uždaryti?
Gal paskutinis rudens griaustinis juos nubaidė?
O gal jie ruošiasi žiemos miegui?
-Neduok, Dieve, užmigtų...
Kada nusišypsočiau?

Tolerancija

Evita Mažeikaitė

Taigi bėdos mus užgriuvo,
Ogi draugas čia nugriuvo.
Laiptais slydo pilvuku,
Eik padėti, kurgi tu?
Raitėsi iš juoko net vaikai,
Ak, negražiai pasielgė tikrai.
Negalima šaipytis iš nelaimių,
Cit! Juk visiems visko pasitaiko.
Ir kodėl tu vis dar čia?
Juoktis tau juk nevalia,
Atsimink žodį – TOLERANCIJA.

Tolerancija

Gytis Miculevičius, III a

Tobula turėti draugą vieną,
Omenyje turiu tą, kuris supranta tave kasdieną.
Lai priims tave visi,
Elgsis tolerantiškai, nors ir kitoks esi :
Raudonplaukis ar blondinas,
Akiniuotas ar nevyriškas vaikinąs.
Nesvarbu , koks tu esi,-
Cituoti Šekspyrą gali juk visi !
Ir braidome po balas basi,

Juk galime būti tolerantiškesni.
Ai, priimkime vieni kitus
Ir atšvėskime dar vienus tolerancijos metus !

Tolerancija

Gailė Ambrazevičiūtė, III A

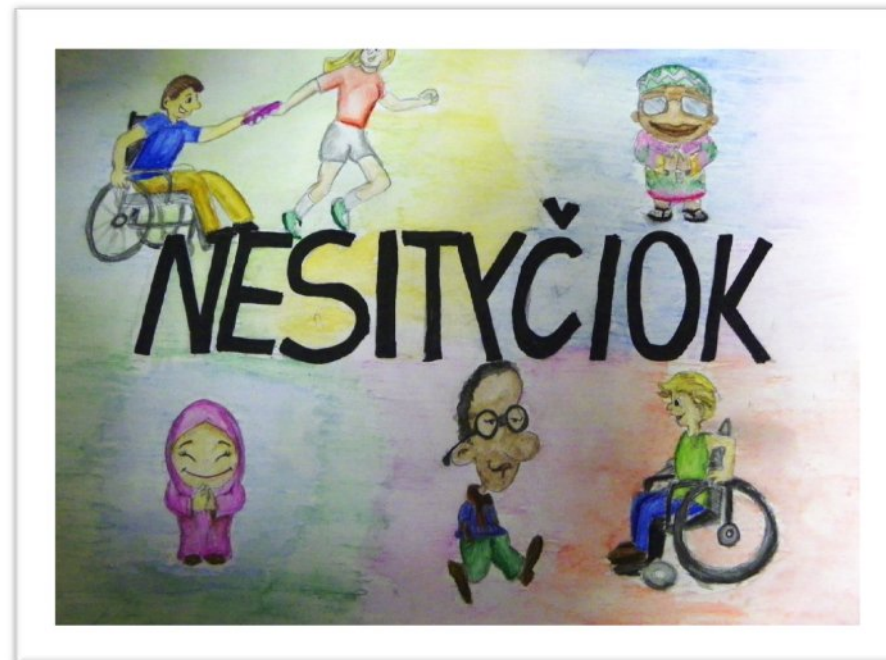
Tai labai svarbi vertybė,
O be jos – kaip be gyvybės.
Laikas būt su ja kartu,
Eiti tuo pačiu keliu.
Reikia būti supratingam
Arba bent jau kultūringam,
Nesityčiot iš kitų,
Cinišku nebūt draugu,
Iš širdies mylėt visus,
Juk esi toks pat žmogus.
Ak, gerbkime vieni kitus!

Toleranciją suprantam kiekvienas savaip.
Ojuk verta žinoti jos tikrąją prasmę,
Laikas susimąstyti.
Einant savo gyvenimo keliu
Reikia mokėti priimti Visų kitoniškumą :
Atlaidžiai žiūrėti į kitų žmonių klaidas, bet
Neleisti nieko įžeidinėti.
Cinizmo nepriskirti dorybėms,
Ir gerbti kitų nuomonę bei pažiūras.
Jauniems žmonėms tai gali pasirodyti sunku, bet
Atsiminti dera, jog tai ir yra tolerancija.

Ar tai įmanoma?

Tomas Petrauskas, IH

Tolerancijos pasauly reikėtų,
O jos nėra labai daug.
Lietuvoje, kaip ir kitose šalyse, jos labai trūksta.
Elgesys dažnai įskaudina kitus.
Atsakingai kalbėti,
Nesityčioti ir nekritikuoti žmonių kitoniškumo.
Cituoju: „Žmogišką gerumą galima atrasti kiekviename žmoguje,
taigi net ir toje grupėje, kurią visi norėtų pasmerkti.“
Ir manau, kad galime būti tolerantiški.
Juk kiekvienas trokšta pagarbos.
Ar tai įmanoma?

Ką reiškia būti tolerantiškam?

Aš manau, kad tai reiškia būti mandagiu, kultūringu, neišsišokančiu „aukščiau bambos“ žmogumi.

Modestas, III B

Suprasti ir teigiamai reaguoti į kitą žmogų, jo charakterį, elgesį ar pan. Nepriekaištauti jam, priimti tokį, koks yra. Būti tolerantiškam, tai reiškia būti laimingam. Kiekvienas lietuvis sako: „Elkis su kitu taip, kaip norėtum, kad su tavimi elgtųsi“, taigi, jeigu elgsimės gražiai ir tolerantiškai, su mumis elgsis taip pat, o tai ir bus laimė.

Rusnė III B

Manau, kad būti tolerantiškam reiškia priimti kiekvieną žmogų tokį, koks jis yra, neskelbti savo nuomonės, kaip vienintelės teisingos.

Roberta III B

Manau, kad būti tolerantiškam - tai reiškia būti geranoriškam, mandagiam, gražiai elgtis su aplinkiniais ir juos priimti tokius, kokie yra.

G.Č. IIIB

Būti tolerantiškam suprasti žmogų, jo siekius. Gerbti nuomonę ir pasirinkimą.

Silvija III B

Liveta Ivoškaitė II C